

Παραμυθία εἰς προδεδηκυῖαν ἡλικίαν τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης μετὰ τὰ θεῖα εὐαγγέλια λειποθύμους μεταφερθεὶς ἐκ τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν του.

27—ε'. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ (1849—1867) ἀπὸ Τσεσμέ, ὁ εἶτα Φιλαδελφείας. Οὗτος ἀνήγειρε τὸ Ἐπισκοπεῖον ἐν τῇ μέσῳ τῆς πόλεως ἔνθα καὶ νῦν ἐστίν, ἐν ᾧ πρὶν διέμενον οἱ ἀρχιερεῖς ἐν τῇ καθολικῇ ἡδὴ ἐκκλησίᾳ, εἰς τὰ αὐτόθι οἰκήματα. Παραμένει ἡ μνήμη αὐτοῦ ἀληθὺς, ὡς δραστηρίου καὶ πολλὰ ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν μοχθήσαντος ποιμενάρχου· νῦν προδότης ἐφησυχάζει ἐν τῇ πατρίδι του.

28—στ'. ἈΝΘΙΜΟΣ, Τσάτσος τὸ ἐπώνυμον (1867—1877). Ἐγένετο εἶτα Αἰνου, μετέπειτα δὲ ψηφισθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος παρῆνται μεταδὲς εἰς τὴν πατρίδα του Ἰωάννιννα ὅπως ἐφησυχάζων καταγίνεται εἰς τὰς προσφιλεῖς του θεολογικὰς μελέτας καὶ συγγραφάς, ὧν τὸ περὶ τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σύγγραμμά του πρὸ πολλοῦ εἶδε τὸ φῶς ἔχον οὕτω τὴν προμετωπίδα: «Ἡ θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνυομένη ἐκ τῆς ἀγίας γραφῆς καὶ τῶν θείων πατέρων, φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Ἀνθίμου Τσάτσου Ἰωαννίτου, ἱεροδιδασκάλου καὶ ἱεροκήρυκος τῆς πόλεως Ἰωαννίνων, ἐκ τῶν τροφίμων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς κλ. ἐν Ἀθήναις. 1865». Ἡδὴ διαμένει ἐν Κωνσταντινουπόλει καταγινόμενος εἰς τὴν ἐκδοσὶν νέου ἔργου του ὑπὸ τὸν τίτλον κατὰ τὴν ἀγγελίαν «Ὁδηγὸς εὐσεβείας», ἥτοι 100 ὁμίλια περὶ τοῦ ἐφ' ὅλου τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

29—ζ'. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δρακόπουλος (1877—1885). Ἀπὸ πρωτοσυγγέλου καὶ ἱεροκήρυκος τοῦ Ἰωαννίνων τότε Σωφρονίου, τοῦ νῦν Θεσσαλονίκης, ἐγένετο Παραμυθίας, εἶτα Ἀρχιεπίσκοπος, ἐξ ἧς κατήγετο, βραδυτέρον Καστορίας καὶ τελευταῖον Βάρνης, ἔνθα ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ὁ εὐέλπις οὗτος καὶ εὐπαίδευτος κληρικὸς ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος ἐν ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ.

30—η'. ἸΩΑΝΝΗΣ Χατζῆ Ἀποστόλου Ἰμβρίου (ἀπὸ τοῦ 1885).

Τοιοῦτος ὁ χρονολογικὸς κατάλογος τῶν ἐπισκόπων τῆς Παραμυθίας, ὃν κατηρτήσαμεν βοηθηθέντες ἐκ γνωστῶν μέχρι τοῦδε πηγῶν καὶ ἀγνωστων· οὕτω δ' ἐφέραμεν εἰς φῶς ἐν συνόλῳ δώδεκα προσέτι Ἐπισκόπους μὴ ἀπαντωμένους καὶ εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ Σ. Μ. Ἀμαθείας Κύρ Ἀνθίμου Ἀλεξοῦδου καὶ εἰς τὰς ἀναγραφὰς τοῦ Π. Ἀρσενίου ἐν ταῖς οικείαις λέξεσι τοῦ δ' τόμου τῆς Χρονογραφίας του καὶ εἰς τὴν δαψιλεστάτην συλλογὴν τῶν πρακτικῶν τῶν Συνόδων καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων τοῦ Ράλλη καὶ Ποτλῆ, τὰς μόνας πηγὰς, ἃς εἶχομεν ἐκ συγγραμμάτων. Βεβαίως δὲν εἶνε πλήρης, μήτε καὶ τέλειος, ἀλλ' εἰς ἄλλους κάλλιον δυναμένους ἐναπόκειται νὰ τὸν συμπληρώσωσι· πράγματι δ' ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι δυνατόν ἐστι πολλοὶ εἰσέτι νὰ εὑρεθῶσι καὶ ἐν συγγραφαῖς καὶ ἐν τοιχογραφίαις ἐκκλησιῶν, αἵτινες, ὅσον καὶ ἂν φαίνωνται ἀσήμενοι καὶ εἰσὶν ἀνορθόγραφοι, τοσαύτην ἔχουσι σπουδαιότητα ἐν τοιοῦτῳ ζητήματι,

τι, ἔνθα πᾶς ἄλλος γραπτὸς λόγος σιγᾷ· ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις τοπικοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἐγγράφοις δύνανται πολλοὶ νὰ εὑρεθῶσιν.

Ἐν Παραμυθίᾳ, 5 ἰανουαρίου 1893.

Δ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

παρὰ τῇ Κυρίᾳ Εἰρήνῃ Θεοφύλακτου.

(Κωμικὸν παίγιον).

«Αἶθουσα μετρίας ἐπιπλοσκευῆς, πρὸς τὰ δεξιὰ κάτοπτρον καὶ νιπτήρ, ἐφ' οὗ ὑπάρχει ψήκτρα τῆς κεφαλῆς, κτένιον, καὶ ἄλλα χρειώδη· πρὸς τ' ἀριστερὰ παράθυρον καὶ θύρα. Πλησίον τοῦ νιπτήρος ὑπάρχει κάθισμα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐνδύματα. Ὑψουμένης τῆς αὐλαίας, φαίνεται ὁ Ἀλκιβιάδης, ἱστάμενος πρὸ τοῦ κατόπτρου καὶ περιποιούμενος διὰ τῆς ψήκτρας τὴν κόμην του».

Διόβολε, αἰωνίως αὐτὰ τὰ μαλλιά μου θὰ πίπτουν πρὸς τὰ κάτω, δὲν θέλουν νὰ στρώσουν καὶ νὰ λάβουν τὴν πρὸς τὰ ἄνω διεύθυνσιν· μάτην καθημερινῶς ὁ κουρεὺς μου τὰ διορθώνει, αὐτὰ ἐννοοῦν ὡς ἄλλοι χαμαιλέοντες νὰ ᾔναι ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω, καὶ τοιοιτοτρόπως νὰ μὴ ἡμπορῶ νὰ συμμορφωθῶ μέ τὴν μόδαν... Αὕτη ἡ μόδα, ἡ ἀφωρισμένη μόδα, κατεδίκασεν ὅχι μόνον τὰ στήθη, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν πολυτίμον μας κεφαλὴν νὰ ὑποφέρῃ (*λαμβάνει τὸν λαιμοδέτην του καὶ τὸν φορεῖ*). Ἄς φορέσω τὴν bleue γραβάτταν, γιὰ τὴν τὰ bleu, λέγουν, πηγαίνουσιν ἔς τοὺς ξανθοὺς (*φορεῖ τὸ ἐπαυροφόρον του*). Ἄ! ἡ ἐνδυμασία μου εἶναι λαμπρὰ, à la dernière mode... εἰμαι ἡ μόδα προσωποποιημένη. Ἐν μικρὸν σφαλικτὸν τριαντάφυλλον πιστεύω ὅτι πολὺ θὰ συντελέσῃ εἰς τὸν ἐξωραϊσμόν τοῦ ὅλου μου... Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ καθ' ὅλα ἔτοιμος (*παρατηρεῖ τὸ ὥρολόγιόν του*). Ἄλλ' εἶναι περίεργον νὰ μὴ παρέρχηται ἡ ὥρα· παρῆλθε τόσος χρόνος ἄφ' ὅτου ἤρχισα νὰ ἐνδύωμαι, καὶ ἀκόμη τὸ ὥρολόγιόν μου δεικνύει τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν ἐσπερινήν, μήπως ἐστάθῃ; ἀκροᾷται). Ὁχι ἐργάζεται καὶ ὅμως εἶναι περίεργον... ἄλλ' ἔστω δὲν θὰ περιμείνω ἀκόμη εἰ μὴ ἐν τέταρτον, εἰς τὰς ἐννέα παρὰ τέταρτον ἀναχωρῶ, καὶ εἰς τὰς ἐννέα ἀκριβῶς, φθάνω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μικροκαμωμένης μου τῆς Εἰρηνούλας... Εἰρήνη! ὦραϊον ὄνομα! τὸ σύμβολον τῆς ἀγάπης· πόσῃν γλυκύτητι ἐγκλείει!... Ἄ! εἶναι ὠραιότατη, ἄγγελος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἐάν ἤμην ζωγράφος, θὰ τὴν ἐζωγράφιζον καὶ θὰ τὴν ἔστελλον εἰς τὴν προσεχὴ ἑκθεσὶν τοῦ Σικάγου, ὡς τύπον ἑλληνικῆς καλλονῆς· δὲν βλάπτει ὅμως, εἰμαι ποιητὴς καὶ θὰ τὴν ἐξυμνήσω μέ ὠραίους στίχους. Τί σοὶ λέγουν ἐκεῖνοι οἱ μεγάλοι καὶ μελανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἡ ξανθὴ κόμη τῆς, αἱ μεγάλαι βλεφαρίδες

της, τὰ ρόδινα χεῖλη της καὶ ἡ μαρμαρώδης χεὶρ της. Τί κριμα εἰς τὴν νέαν! . . . τοιαύτη καλλονὴ νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας ἑνὸς χονδροανθρώπου . . . Τὴν λέγουν πολὺ σοβαρὰν καὶ ἥσυχον, πόσον ὁμως ἀπατώνται! . . . Ἰδοὺ ἐγὼ κατῴρθωσα νὰ τὴν συλλάβω εἰς τὰ δίκτυά μου, καὶ ἀπόδειξις ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐπιχειρῶ τὴν πρώτην μου παρ' αὐτῇ ἐπίσκεψιν . . . Καὶ ὕστερον λέγουν μερικοὶ ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι πονηρὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα δυσκόλως πιάνονται, ἐγὼ ὁμως ἀπαντῶ εἰς αὐτοὺς ὅτι αἱ γυναῖκες πιάνονται εὐκολώτερον καὶ ἀπὸ τὰ μικρὰ πουλάκια. Ἰδοὺ ἐγὼ ὅστις μὲ μίαν μόνον φορὰν ποὺ ἐχόρευσα μὲ τὴν ὥραιαν μου Εἰρήνην, μὲ δύο τρεῖς νυκτερινούς περιπάτους ὑπὸ τὰ παράθυρά της, καὶ μὲ τρεῖς τέσσαρες καντάδες, ἔστω καὶ ἂν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκινδύνευσα νὰ ξυλοκοπηθῶ ὑπὸ τοῦ ἀξέστου καὶ χονδροῦ συζύγου της, κατῴρθωσα ἐν τούτοις νὰ ἔχω τὴν ἐσπέραν ταύτην ραντεβοῦ εἰς τὰς ἐννέα, καὶ ποῦ; ποῦ; εἰς τὴν οἰκίαν της. Κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις της ὁ κύριος Ἰορδάνης Θεοφυλάκτου, ὁ σύζυγός της, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἰσππην, καὶ ἐκείθεν διὰ τὴν κάτω Ἱερουσαλήμ, ὅπου θὰ βαπτισθῇ εἰς τὸν Ἰορδάνην, ἵνα ἀποπλύνῃ τὰς ἁμαρτίας του, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ συναποφέρων καὶ τὸν τίτλον τοῦ Χαδζή. Τοῦτο δὲν μοὶ τὸ ἐβεβαίωσεν μόνον ἡ φιλιότης μου Εἰρήνη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ πιστὸς μου ὑπρέτης "Εκτωρ, ὅστις συντελεῖ πολὺ εἰς τὴν διευκόλυνσιν τοιούτων σπουδαίων καὶ δυσκόλων ἐπιχειρήσεων. "Α! ὁ "Εκτωρ εἶναι ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ὀλίγον βλάξ ἀλλὰ καταλληλότητος διὰ τοιαύτας υποθέσεις· κατῴρθωσεν ὁ διάβολος νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν μικροπνυχνδρεμένην τὴν πρώτην μου ἐπιστολὴν καὶ ἔλαβον ἀπάντησιν της, ὅτι θὰ μοὶ δώσῃ ραντεβοῦ ἀπόψε (περιπατεῖ τρίθωρον τὰς χεῖράς του). "Α! τρέμω, τρέμω ἀναλογιζόμενος τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θέλω ἀντικρύσει τὰ βλέμματά της. Λέγουσιν ὅτι, ὅταν παρυσιασθῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον αἰφνιδίᾳ τις χαρὰ, τὰ χάνει καὶ δὲν δύναται ἐκ τῆς συγκινήσεως οὐδὲ λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ. Λοιπὸν ἄς προετοιμάσω ἐκ τῶν προτέρων τὴν προσφώνησίν μου, ἵνα μὴ εἰς τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν, ὡς ἄλλη χῆμα μέινω μὲ στόμα ὀρθάνοικτον (λαμβάνει κάθισμα καὶ τὸ τοποθετεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης). "Ας υποθέσωμεν ὅτι αὐτὴ ἡ καθέκλα εἶναι ἡ ὥραία μου Εἰρήνη (πλησιάζει πρὸς τὴν θύραν). Εἰσερχόμενος τὴν συναντῶ, χαιρετῶ ὑποκλινέστατα (ποιεῖ ὁμοίως) προσφωνῶν αὐτῇ τὴν καλὴν ἐσπέραν· ἀκολουθῶς . . . ἀκολουθῶς . . . αἱ τῶρα πρέπει νὰ ἦναι κανεὶς ὀλίγον ποιητὴς διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Λοιπὸν ἐμπρός! Ὑψώθητι φαντασίᾳ μου! Ἐξάρθητι δίκνοιά μου! Ὑπόθεσις ὅτι βλέπεις τὸν πραγματικὸν ἄγγελόν σου, ὅχι βεβαίως τὸν Μιχαὴλ Ἀρχάγγελον μὲ τὴν φλογερὰν του ρομφαίαν, ἀλλὰ τὸ φίλτρον σου, τὴν Εἰρήνην σου! Λοιπὸν δεῖξον τὴν πραγματικὴν σου ἀξίαν. Λοιπὸν ὕψωθητι! ἐμπρός! Εἰρήνη! ἡμῖν τοῖς ποιηταῖς τὸ νὰ ἐξυμνῶμεν τὸν ἔρωτα . . . ἄ! ὄχι! ὄχι! εἶναι σχολαστικὸν αὐτὸ τὸ ὕψος . . . Εἰρήνη! πᾶσι, γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ὁ ἔρω

ὁ μικρὸς οὗτος υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης . . . οὐ! οὐ! . . . ἔτι σχολαστικώτερον. Ὁ πεζὸς λόγος δὲν πηγαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις· λοιπὸν, ποιήσεις καὶ δὴ δημοτικὴ! ποιητὰ ἐμπρός, ἐμπρός δὲ, μὴ κοντοστέκεσαι.

Πόθεν ν' ἀρχινήσω,

φῶς μου νὰ θρηνήσω,

πῶς νὰ δυνηθῶ

τ' ἀπειρα δεινὰ μου

καὶ . . . καὶ . . . τὰς στερήσεις μου

πῶς νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ.

Οἱ πρῶτοι στίχοι ὁμοιοκαταληκτοῦσιν, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι καθόλου, δὲν βλέπει, φαίνεται ἡ χαρὰ δὲν ἀφίνει τὴν διάνοιαν νὰ παραγάγῃ ἀριστουργήματα. "Α! ὅταν φθάσω ἐκεῖ, ἐλπίζω πλέον νὰ ἐμπνευσθῶ. Ἡ ἐμπνευσις λέγουσιν ὅτι γεννᾶται ἐξ ἐξωτερικῆς ἐμφυσήσεως, (παρατηρεῖ εἰς τὸ κάτωπτερον). Λοιπὸν κατὰ πάντα ἔτοιμος· τῶρα ἄς ἐρωτήσω τὸν ὑπρέτην μου "Εκτορα ἂν τῷ ὄντι εἶδε ἐκείνον τὸν Ἰορδάνην ἐπὶ τοῦ ρωσικοῦ ἀτμοπλοίου φεύγοντα, μὴ τυχὸν ἐπέλθῃ καμμία παρανόησις, καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου αὕτη συντελέσῃ εἰς προσκλήσεις ἰατρῶν καὶ χρήσιν τῶν ἐμπλάστρων τῶν φαρμακείων, διότι δὲν τὸ ἔχει τίποτε αὐτὸς ὁ χονδρὸς καὶ σκαιὸς σύζυγός της, νὰ μὲ φιλοδωρήσῃ μὲ μερικοὺς ῥοπαλισμούς, καὶ πῆξ, ἀλλὰ καὶ καθεκλάξ νὰ μὲ δείξῃ τὴν ἐξώπορταν, χωρὶς καθόλου νὰ κοπιᾶσω νὰ καταβῶ τὴν κλίμακα (προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν). Καὶ πόσον εὐχαριστεῖται αὐτὸς ὁ ὑπρέτης μου, ὅταν τὸν τιτλοφορῶ μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἐξύπνου, ἅμα κανεὶς τοῦ κολληθῇ αὐτὸ τὸ ἐπιθετον, τὸν βλέπεις καὶ μιὰ ἄλλην ἐκφραστικότητα λαμβάνει τὸ πρόσωπόν του, μὲ ἄλλην προθυμίαν ἐκτελεῖ τὰς ἀνατεθείσας αὐτῷ ἐντολάς, καίτοι τὰς δέκα ἐντολάς ποσῶς δὲν φυλλάττει, καθότι πολλὰκις ψευδομαρτυρεῖ, πάντοτε σουφροποιεῖ, καὶ ἐνίοτε ἐπιθυμεῖ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον του· καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλας παρεκβάσεις, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς (ἵσταται πρὸς τῆς θύρας καὶ φωνάζει). "Εκτόρ, ἔξυπνε "Εκτωρ, "Εκτωρ, τί ἐπαθε κουφάλα τὸν ἔπιασε; . . . "Εξυπνε "Εκτωρ, ἔξυπνε! . . . τί ἐξυπνος, ποῦ αὐτὸς θὰ ροχαλίξῃ σὰ γάτος . . . "Εκτωρ! "Εκτωρ· οὐστ. οὐστ. Δὲ θέλω βρὲ βρωμόσκυλο ἐσένα, τὸ συνωνόματό σου δίκολο, νὰ τί θὰ πῇ νᾶχη κανέναν καὶ σκύλον καὶ ἄνθρωπο μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα· ποτὲ δὲν δύναται νὰ συνεννοηθῇ, "Εκτωρ. "Εξυπνε "Εκτωρ . . . τίποτε ψυχὴ, φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, "Εκτωρ· διάβολε, τρισκατάρκατε, βλάκα, μποῦφε, ἴσως τοιουτοτρόπως ἀκούσῃ . . . τίποτε κοιμᾶται τὸν βαρούχειον . . . (ὥσπερ ἐνθυμούμενος) "Α! "Α! ἐλθισμόνησα εἶναι ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ "Εκτορος καὶ Ἀνδρομάχης, τῆς παραπλαινῆς μας ὑπηρετριάς, στρομπούλας. Ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐδῶ τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή . . . (ἐπιστρέφει πρὸς τὸ μέρος τῆς ὀρχήστρας). Αὐτὸ ὁμως δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς κατέφερε ἡ ἀγαπητὴ μου Εἰρήνη νὰ στείλῃ τὸν ἀξιώτιμον σύζυγον εἰς τὴν κάτω Ἱερουσαλήμ . . . μ.μ. . . δὲν ἔμπορῶσε νὰ τὸν στεί-

λη ἡ εὐλογημένη ἴσῃν Καπερναοῦμ, ἢ εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ μιὰ καὶ καλὴ; Νὰ τί θὰ πῇ γυναῖκα· τὸν ἔστειλε στὸ Χαδζήλικι νὰ γίνῃ Χαδτζῆς. . . . ὠραία δουλειὰ ποῦ νὰ τὰ περιμένε κανεὶς ἀπὸ μιὰ τόσο ἡσυχῇ γυναῖκα. Αὐταῖς ἡ γυναῖκες εἶναι μυστήριον!!!. . . "Ἀμ' ἡμεῖς οἱ ἄνδρες. . . . "Ἀ! νὰ φωνάξῃ ὁ "Εκτωρ. (πλησιάζει τὴν θύραν καὶ ἐρωτᾷ) τί θέλεις ἔξυπνε "Εκτωρ; . . . Τί ὁ Κος Περιεργίδης με ζητεῖ; (πρὸς ἑαυτὸν) νὰ ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ δὲν δύναμαι νὰ τὸν δεχθῶ ἀπόψα. . . . Πές του πῶς δὲν εἶμαι ἐδῶ. . . . Τί τοῦ εἶπες εἶμαι ἐδῶ; . . . Ζῶν τετράκουν, ἀνόντην καὶ ἄλογον. . . . νὰ ἡ ἐξυπνάδα του ποῦ ἔφθασε. . . . Πέστου πῶς μόλις ἐξῆλθον καὶ τὸν περιμένω ἴσῃν μπιραρία τοῦ Κου Κασκαρίκα. Τί, νὰ τὸν δεχθῶ; Ἀδύνατον. . . . Πῶς κάθε ἐμπόδιο σέ καλὸ; Τὸν κακὸς ψυχρὸ καιρὸ. . . . Δὲ σέ νοιάζει ἐσένα. . . . Πέστου νὰ φύγῃ. Πῶς δὲν φεύγει; δῶξτον. Ἀπόψε νὰ ἐμποδισθῶ ἀπὸ τὴν πρώτην μου ἐπίσκεψιν. . . . ἀδύνατον πρέπει νὰ πάθω κάτι τί. (ἀκροᾶται). "Ἀ! δυστυχία μου ἀνέρχεται τὴν κλίμακα. "Ἀ! ἀμνηστί μου. . . . πρέπει νὰ κρυφθῶ διότι ἂν με πιάσῃ με τὴν λίμα του, περὶ τῶν νέων ἐρωτικῶν του κατακτήσεων φέξε μου καὶ γλύστησα, μέχρι τῆς ἑκτῆς πρωϊνῆς ὥρας εἶναι ἄξιος νὰ διηγῆται. "Ἀ Θεέ μου ἔφθασε ποῦ νὰ κρυφθῶ; (παρατηρεῖ ἐδῶ ἐκεῖ) Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει κανὲν μέρος; "Ἀ νὰ ἦναι μόνον ἓν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ἀκαταλλήλοτατον καὶ με αὐτὰ μάλιστα τὰ ρούχα. . . . καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα λούσα καὶ τόσα ἀρώματα νὰ χωθῇ ἐκεῖ μέσα κανεὶς. . . . δύο ἄκρα ἐναντία. . . . ἂ νὰ ἔφθασε. . . . τί νὰ γείνη ἀνάγκη καὶ Θεοὶ πείθονται. (εἰσέρχεται παραπλευρῶς εἰς τι παρασκήριον ὅπου μένει κεκρυμμένος· ἔσθωθεν ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ ὑπηρετοῦ). Μὰ Κύριε Περιεργίδη σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ καὶ σεῖς δὲ με πιστεύετε· πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ λοιπὸν φραντσέζικα; il n'est pas ici. . . . τούρκικα; μπουρντὰ ντεῖλ ἐδῶ δὲν εἶναι, il n'est pas ici. . . . (εἰσέρχεται ὁ Κος Περιεργίδης καὶ ἐρευνᾷ) ἔξω πῆγε, μπουρντὰ ντεῖλ διῆτε τώρα με τὰ ἴδια σας μάτια καὶ καταπεισθῆτε. "Εσεῖς ἀδελφεῖ εἰσθε χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸν μακαρίτα τὸν ἄπιστο Θωμᾶ (χαμηλοφῶνως) κάμε ὅμως γρήγορα, μὴν τυχὸν καὶ σκάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ ποῦ εἶναι χωμένος, πάσχει ἀπὸ μεγάλην στενοχώρια ἐκεῖ καὶ δὲν ἔξυρῶ μὴ πάθῃ κακόν, (μεγαλοφῶνως) γρήγορα ἄντε κάμετε γρήγορα Κε Περιεργίδη, γιατί ἡ πόρτα μένει ἀνοιχτή, μὴν τυχὸν καὶ κανεὶς ἄλλος μουσαφίρης μᾶς κοπιάσῃ. "Ορίστε λοιπὸν. . . . (ἐξέρχεται ὁ Κος Περιεργίδης). Οὐρ' ἔσκασα!!! "Ἀ καθόλου δὲν εἶναι εὐχάριστον νὰ μένῃ κανεὶς ἐκεῖ μέσα καὶ μάλιστα καταναγκαστικῶς. . . . καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ παθίζω διὰ σέ ψυχὴ μου Εἰρήνη. . . . Δὲν βλέπεις, αὐτὰ εἶναι πιαμικρὰ πράγματα, φθάνει μόνον ὅτι ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν κολλητοῖδα ποῦ θὰ με ἡμποδίζε ἀπὸ τοῦ νὰ κάμω τὴν πρώτην μου ἐπίσκεψιν (παρατηρεῖ τὸ ὠρολόγιόν του). Πᾶ ἡ ὥρα

παρῆλθε. . . . ἄς τρέξω (ἐξέρχεται φωνάζων). "Εκτωρ. "Εκτωρ. "Εξυπνε "Εκτωρ, φέξεμου καὶ γλύστησα "Εκτωρ, φέξεμου, φέξεμου.

Μετασκευὴ τῆς δεινῆς.

(Αἰθουσα τῆς κυρίας Εἰρήνης· εἰσέρχεται περιδεής). Λοιπὸν θάρρος ὅσον ἡμπορῶ, θάρρος, εἶναι ἡ πρώτη μου ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις. "Ἀ εὐτυχία μου, εὐτυχία. Εἰρήνη μου Εἰρήνη ποῦ εἶσαι; "Ἀργεῖ με κάμνει νὰ περιμένω διὰ νὰ γείνη ἐπιθυμητοτέρα. "Ἀ ψυχὴ μου! Ποῦ εἶσαι λοιπὸν; (ἀκροᾶται) "Ἀ νὰ, ἀκούονται βηματισμοὶ ἄς τοποθετηθῶ ἐκεῖ, ἐκεῖ εἰς τὴν θύραν, ἄς προετοιμάσω τὸν πρόλογόν μου Εἰρήνη! ἡμῖν τοῖς ποιητ. . . . ἀλλ' ὅχι αὐτὸ διζέβολε τὸ ἄλλο ποίημα πῶς στ' ἀνάθεμα τὸ εἶπαμε "Ἀ! "Ἀ! ἔλα δὲ φαντασία μου ἐξάρθητι ἡγγικεν ἡ ὥρα. . . . "Ἀ, στάσου καὶ ἔφθασε νὰ νὰ. Πόθεν ν' ἀρχινήσω, φῶς μου νὰ θρηνήσω, πῶς νὰ δυνηθῶ, τ' ἄπειρα δεινὰ μου καὶ τὰ βᾶσανά μου νὰ διηγηθῶ. . . . Ἰδοὺ στίχοι ὠραῖοι, μεστοὶ πάθους, ἐπὶ τέλους τὸ κατάρθωσα, πλήρης ὁμοιοκαταληξία, εἶμαι λοιπὸν καὶ εἰς τῶν νεωτέρων ποιητῶν, νὰ τί θὰ πῇ συγκίνησις εἰς τὴν στιγμὴν με ἐνέπνευσε καὶ εὐρον τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, "Ἀ νὰ ἔφθασε προσοχή. . . . ἐμπρὸς ὁ πρόλογος, πόθεν. . . . τίποτε οἱ βηματισμοὶ ἐχάθησαν. . . . φαίνεται ἦτο ἡ ὑπηρετρία, ἥτις με κλωθογυρᾷ καὶ αὐτῇ, ἀλλὰ εἶναι δυνατόν; . . . ὅχι ὅχι πῶς ὅσον ἡμπορῶ. . . . Διατὶ ὅμως ἄργεῖ; αὐτὴ ἡ ἀργοπορία με ἐμβάλλει εἰς ὑπονοίας. . . . μήπως ὁ ἄθλιος ὑπρέτης μου ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολήν μου εἰς χεῖρας οὐχὶ θηλυκὰς ἀλλ' ἀρσενικὰς; μήπως ἀντὶ νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν Εἰρήνην μου τὴν ἐνεχείρισε εἰς τὸν κατηραμένον σύζυγον τῆς; Ἐὰν οὕτως ἔχῃ ἀλλοίμονόν μου, πᾶραυτὰ ἡ Εἰρήνη θέλει γείνει πόλεμος καὶ θέλει σχηματισθῇ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη. Μὴ τυχὸν ἀντὶ νὰ γίνῃ ὁ σύζυγος Χαδζῆς με στείλῃ ἐμένα ἴσῃν Χαδζήλικι, νὰ φέρω κομβολόγια; . . . Ἀλλὰ τί ἀνόντος, ποῦ εἶμαι νὰ κάθηναι νὰ συλλογιζώμαι τοιαῦτα πράγματα, αὐτὰ εἶναι μόνον ὑποθέσεις. "Εχω μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ὑπρέτην μου, ἔχω τόσας ἐνδείξεις τῆς ἐξυπνάδας του. . . . καὶ ἔπειτα ὁ χαρακτὴρ τῆς ἐπιστολῆς ἦτο γυναικεῖος. . . . καὶ ὕστερα ἀπὸ. . . . "Ἀ νὰ, ἀκούονται βηματισμοὶ, νὰ, ἔρχεται. . . . (ἀκροᾶται) Εἶναι ἥρεμοι, εἶναι τὸ βᾶδισμα γυναικεῖος. "Εκείνης τῆς Εἰρήνης μου. . . . Πόσον ἐλαφρὰ βαδίζει; ἂ νὰ, φθάνει, ἐμπρὸς τὸν πρόλογον. . . . ἀμέσως. . . . τί τὸν ἐλησμόνησα ὅχι, ὅχι, (γρήγορα). Πόθεν ν' ἀρχινήσω, φῶς μου νὰ θρηνήσω, πῶς νὰ δυνηθῶ, τ' ἄπειρα δεινὰ μου καὶ τὰ βᾶσανά μου νὰ διηγηθῶ; . . . ἀκόμη μιὰ φορὰ ἄς τὸν ἐπικυλάξω μὴν τὰ χάσω καὶ τὸν ξεχάσω. . . . (τὸ ἐπαναλαμβάνει γοργότερον πρὶν ὁμως προσεγγεῖ τὸν τελευταῖον στίχον ἀκούεται ἔσθωθεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἰορδάνου Θεοφιλᾶτου). Κοπέογλου Κοπέκ. Νὰ σέ δείξω ἐγὼ τί θὰ πῇ ἀνατολίτης, ἐγὼ χαδζῆς δὲν ἔγινε μὰ σένα θὰ σέ κάμω. . . .

"Ἀ δυστυχία μου, δυστυχία μου ὁ σύζυγός τῆς εἶ-

ναι ἔδω, καὶ εἶναι κασκαρίκα αὐτοῦ. Ἄχ λειποθυμῶ. Ἄ Θεέ μου πῶς νὰ φύγω; πού νὰ πάγω; πού νὰ κρυφθῶ; (*Ἐμφανίζεται ὁ κύριος Ἰορδάνης Θεοφυλάκτου κρατῶν εἰς χεῖρας ῥόπαλον, καὶ κυρηγᾷ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὅτε πίπτει ἡ ἀν.λαία*).

ΘΩΜΑΣ Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Οἰαδήποτε καὶ ἂν εἴνε ἡ πραγματικὴ αἰτία τῶν φθορῶν φαινομένων τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν σεισμῶν, — εἴτε δηλ. αἰτία τούτων εἴνε αἱ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς, κατὰ τινὰς, παραγόμεναι ἡλεκτρικαὶ θύελλαι (ὅπερ ὁλως ὑποθετικόν), εἴτε χημικαὶ δράσεις, συμβαίνουσιν ὑπὸ τὸ ἔδαφος (ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἔκτασιν τῶν δονήσεων καὶ ἄλλα τινα), εἴτε εἴνε οὔτοι πρόδρομοι τῶν ἡφαιστειακῶν ἐκρήξεων (οἱ τοπικοί), ὀφειλόμενοι εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν ἡφαιστειακῶν ἐκρήξεων αἰτίαν, τὴν γηγενῆ δηλ. θερμότητα, εἴτε προέρχονται ἐμμέσως ἐκ ταύτης (αἱ ἐν εἶδει ἐκρήξεως σφοδραὶ σεισμικαὶ δονήσεις) διὰ τῆς, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν γεωολόγων, ἀκαριαίας ἐξαιρώσεως τοῦ θαλασσοῦ ἢ τοῦ διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς βραδέως εἰσδύοντος μέχρι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν τοῦτον ρευστῆς λάδας (τεττακίας ὕλης) ὕδατος, εἴτε, κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων, προέρχονται ἐξ ἀερίων ἢ ἀτμῶν, ἀναπτυσσόμενων ἐξ αὐτῆς τῆς λάδας, συναθροισμένων ἐντὸς ὑπογείων κοιλοτήτων, πυκνουμένων καὶ ὁλῶν ἐν μείζονα τάσιν κτωμένων, πιεζόντων δέ, καὶ ἐπομένως δονούντων, τὰ ὑπερκείμενα στρώματα τοῦ γήινου φλοιοῦ, εἴτε προέρχονται οὔτοι, κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων, ἐκ τῆς ὑπὸ τὸ ἔδαφος καταπτώσεως τῶν θόλων τῶν ἐν τῷ βάθει (διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ὕδατος διαλύσεως τοῦ γύψου καὶ ἄλλων διαλυτῶν ἐν ὕδατι οὐσιῶν) σχηματιζόμενων ὑπογείων κοιλοτήτων, ἢς ἀποτελέσματα εἴνε ἡ καθίζησις τῶν ἀμέσως τῶν κοιλοτήτων τούτων ὑπερκειμένων στρωμάτων τοῦ γήινου φλοιοῦ, καὶ ἐπομένως ἡ δόνησις τῶν ἀνωτέρων, εἴτε, κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων, εἴνε οὔτοι ἀποτελέσματα παλιρροϊῶν τοῦ ρευστοῦ κεντρικοῦ πυρῆνος, προκυπτουσῶν ἐκ τῆς ἑλξεως τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἡλίου, καὶ ἐπομένως ὑποκειμένων εἰς οὓς νόμους ὡς αἱ παλίρροια τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης (ὅπερ δὲν ἀπεδείχθη εἰσέτι στατιστικῶς, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν σημειωθέντων σεισμῶν κατὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς συνόδους δὲν εἴνε ἐπαισθητῶς μείζων τοῦ τῶν σημειωθέντων κατὰ τοὺς τετραγωνισμούς), εἴτε τέλος προέρχονται οὔτοι ἐκ κινήσεων αὐτοῦ τοῦ γήινου φλοιοῦ, κινήσεων προκυπτουσῶν ἐκ τῆς βραδείας καὶ διηνεκοῦς συστολῆς τοῦ γήινου κεντρικοῦ πυρῆνος, ἥτις ὀφείλεται εἰς τὴν διὰ τῆς ἀκτινοβολίας κατάψυξιν τῆς γήινης σφαίρας, — τὸ ἀναντίρρητον γεγονὸς εἴνε ὅτι οὐδεμία ἄλλη καταστροφὴ ἢ θεομηνία δύναται νὰ συγκριθῇ, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν ἀποτελεσμάτων, πρὸς τὰ φαινόμενα ταῦτα.

Καὶ εἴνε μὲν ἀληθές ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα δεινὰ μαστίζοντα τὸν ἄνθρωπον, δεινὰ τείνοντα εἰς τὴν ἐξόντωσιν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲν τῶν δεινῶν τούτων παρίσταται τοσοῦτον ἄμεσον καὶ στιγμιαίον, ὡς οἱ σεισμοί, οὐδὲν τούτων ἐκμηδενίζει σχεδὸν ἀκαριαίως τὸ κέντρον τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιδράσεως, τὸ θάρρος, ὅσον τὰ ὀλέθρια ταῦτα φαινόμενα. Τοῦτο δὲ ἀπὸ φυσικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἀπόψεως ἐξεταζόμενον εἴνε εὐεχύνητον· διότι, προκειμένου μὲν περὶ τῶν ἄλλων δεινῶν, ἡ βᾶσις τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας ὑψίσταται, βᾶσις δὲ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας εἴνε τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ στηριζόμενος ὁ ἄνθρωπος ἀναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα τῆς ἀντιδράσεως, εἰς τοὺς σεισμοὺς δὲ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἔδαφος εἴνε τὸ ἀντιτασσόμενον εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν, ἡ δὲ ἐντεῦθεν ἀντίληψις τῆς μηδαμινότητος τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως ἐπιφέρει, ὡς φυσικὴν συνέπειαν, τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τὴν ἐκμηδένισιν. Ὅρθως λοιπόν, οἱ μὲν ἀρχαῖοι Ἕλληνας παρέστησαν τοῦτο, μυθολογοῦντες τὸν Ἡρακλέα διαμελίσαντα τὸν γίγαντα Ἀνταῖον μετέωρον (ὡς ἀναλαμβάνοντα δυνάμεις ἅμα τῇ μετὰ τοῦ ἐδάφους ἐπαφῇ), ἡ δὲ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ἐσχάτως ὁμιλῶν ἐν Ζακύνθῳ περὶ τῶν ἐκ τῆς γνωστῆς πανωλεθρίας ἐντυπώσεων αὐτοῦ, συνέστησε τοῖς ἀρμοδίοις ἰδίᾳ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἐκλιπόντος θάρρους τῶν ἀξίων παντὸς οἴκτου θυμάτων τῆς πανωλεθρίας ἐκείνης.

Ὅποια δὲ εἴνε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταστροφῶν, ἰδίᾳ εἰς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις καὶ εἰς οἰκοδομὰς καὶ λοιπά, γενικῶς μὲν ἅπαντες, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον γινώσκουμεν, εἴτε ἐξ αὐτοψίας, εἴτε καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως περιγραφῶν ἢ διηγήσεων προσφάτων γεγονότων, διότι μοιραίως ἡ ἡμετέρα χερσόνησος ὡς καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀνήκει εἰς τὰς μᾶλλον ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ δοκιμασθείσας χώρας, μερικώτερον δὲ ἀντιλαμβάνομεθα τούτου μελετώντες τὴν στατιστικὴν τῶν ἀποτελεσμάτων ἐνὸς τῶν σφοδρότερον ἐκ τῶν ἐσχάτως γενομένων σεισμῶν, περὶ οὗ ἐλαχίστως βεβαίως, ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως, ἔχουμεν πληροφορίας, συμβάντος ἐν Ἰαπωνίᾳ, τὴν 16) 28 ὁκτωβρ. 1891. Ὁ σεισμὸς οὗτος ἐγένετο περὶ τὴν 6 1/2 ὥραν τῆς πρωῆς ἐν τῷ κέντρῳ τῆς μεγίστης τῶν Ἰαπωνικῶν νήσων Honshu (Nippon ἢ Hondo ὑπὸ τῶν ξένων καλουμένης), ἐν διαστήματι δὲ ἐνὸς μόνου λεπτοῦ κατέστρεψεν ἐκ θεμελίων καὶ μετέτρεψεν εἰς τέφραν καὶ σποδὸν τὰς πολυανθρώπους πόλεις Gifu, Ogaki καὶ Nagoya. Αἱ οἰκοδομαὶ κατηρειπώθησαν καὶ ἐκάνσαν ὑπὸ τῶν πυρκαϊῶν, αἱ ὁδοὶ ἐσχίσθησαν, οἱ τηλεγραφικοὶ πάσσαλοι ἀπασπασθῆσαν τοῦ ἐδάφους, αἱ δὲ ράβδοι τοῦ σιδηροδρόμου ἐκυρτώθησαν ἐλικοειδῶς, οὕτω δὲ διεκόπη πᾶσα συγκοινωνία τῶν πόλεων τούτων μετὰ τῆς λοιπῆς χώρας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν οἰκοδομῶν (ὧν αἱ ὀλοσχερῶς καταστραφεῖσαι ἀνέρχονται εἰς 80 000), ἐτόφησαν 7 000 πρόσωπα, ὁ ἀριθμὸς τῶν πληγωθέντων ὑπερέβη τοὺς 100 000, ἡ δὲ ὑλικὴ ζημία ἐξέτιμήθη εἰς πλεον τῶν 100 ἐκατομμυρίων φράγκων!

Ἡ κεντρικὴ τοῦ σεισμοῦ χώρα, ἥτοι ἡ σφοδρότερον πάσης ἄλλης κλονισθεῖσα, ἔχει ἔκτασιν 11 500 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἐκ δὲ τῶν μᾶλλον παθουσῶν ἐπαρχιῶν εἴνε αἱ τῶν Gifu καὶ Aiti. Τὸ σχῆ-